

17 Μαΐου 2020

Μέγας Βασίλειος: Ο Θεός μάς ενδυναμώνει εις τους μόχθους!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Μέγας Βασίλειος.

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=495169>

3. Ωστε κανένας μυαλωμένος άνθρωπος δεν θα έχει μεγάλην ιδέαν διά την σοφίαν του, ούτε διά τα άλλα που είπαμεν προηγουμένως, αλλά θα πεισθή εις την αρίστην συμβουλήν της μακαρίας Άννης και του προφήτου Ιερεμίου. «Ας μη καυχάται ο σοφός διά την σοφίαν του, ας μη καυχάται ο ισχυρός διά την δύναμιν τον και ας μη καυχάται ο πλούσιος διά τον πλούτον του».

Αλλά ποία είναι η αληθινή καύχησις και κατά τι είναι μέγας ο άνθρωπος; «Διά τούτο, λέγει, ας καυχάται αυτός που θέλει να καυχάται· διά το ότι κατανοεί και γνωρίζει ότι εγώ είμαι ο Κύριος».

Αυτό είναι το ύψος του ανθρώπου, η δόξα και η μεγαλειότης, το να γνωρίζη αληθινά το μέγα και να προσκολλάσαι εις αυτό και να επιζητή την δόξαν από την δόξαν του Κυρίου.

Και ο απόστολος λέγει «Εκείνος που καυχάται, ας καυχάται διά τον Κύριον», λέγων

ότι «ο Χριστός έγινε δι' ημάς σοφία από τον Θεόν, δικαίωσίς μας και αγιασμός και απολύτρωσις», διά να «καυχάται», όπως έχει γραφή, «διά τον Κύριον αυτός που καυχάται».

Διότι πράγματι αυτή είναι η τελεία και ωλοκληρωμένη κατά Θεόν καύχησις, όταν δηλαδή δεν καυχάται κανείς διά την δικαιοσύνην του, αλλά γνωρίζει ότι είναι πτωχός ο εαυτός του από την αληθινήν δικαιοσύνην και ότι έχει δικαιωθή με μόνην την πίστιν εις τον Χριστόν.

Και ο Παύλος καυχάται διά την περιφρόνησιν της αυτοδικαιώσεώς του και ζητά την δικαίωσιν διά του Χριστού, «την δικαίωσιν από τον Θεόν με την πίστιν, με το να γνωρίση αυτόν και την δύναμιν της αναστάσεώς του και την κοινωνίαν των παθημάτων αυτού, συμμορφούμενος προς τον θάνατόν του με την ελπίδα να φτάση εις την αξανάστασιν των νεκρών».

Εδώ κάθε ύψος υπερηφανείας έχει καταπέσει. Τίποτε, ω άνθρωπε, δεν σου απέμεινε διά να καυχηθής. Το καύχημά σου και η ελπίς σου συνίσταται εις το να νεκρώσης κάθε τι ιδικόν σου και να ζητήσης την κατά Χριστόν μελλοντικήν ζωήν.

Έχοντες τας άπαρχάς αυτής της ζωής, από τούδε κιόλας ευρισκόμεθα εις αυτά, με το να ζώμεν εξ ολοκλήρου διά της χάριτος και της δωρεάς του Θεού. Και «ο Θεός είναι αυτός που απεργάζεται μέσα μας και το να θέλωμεν και το να ενεργούμεν κατά την θέλησίν του».

Ο Θεός δε αποκαλύπτει διά του Πνεύματός του την σοφίαν του που είναι προωρισμένη διά την ιδικήν μας δόξαν. Ο Θεός μάς ενδυναμώνει εις τους μόχθους· «περισσότερον από όλους εκοπίασα» λέγει ο Παύλος, «όχι εγώ όμως, αλλά η χάρις τον Θεού που είναι μαζί μου».

Ο Θεός παρά πάσαν ανθρωπίνην ελπίδα μάς βγάζει από τους κινδύνους. «Οι ίδιοι, λέγει, διά τους εαυτούς μας είχαμεν λάβει την θανατικήν καταδίκην, διά να έχωμεν πεποιθήσιν όχι εις τους εαυτούς μας, αλλ' εις τον Θεόν, που ανασταίνει τους νεκρούς. Αυτός μας έσωσεν από ένα τόσον θανάσιμον κίνδυνον και μάς σώζει· εις αυτόν έχομεν ελπίσει ότι και πάλιν θα μας σώση».

Απόσπασμα από την "Ομιλίαν περί ταπεινοφροσύνης" του Μεγάλου Βασιλείου, όπως δημοσιεύεται σε απόδοση στην νεοελληνική, στον τόμο "Μ. Βασιλείου έργα 6", της σειράς Έλληνες Πατέρες της Εκκλησίας, των Εκδόσεων Πατερικά Εκδόσεις "Γρηγόριος Παλαμάς". Εισαγωγή, κείμενο, μετάφραση, σχόλια Βασίλειος Ψευτογκάς.